

בורא פרי הבטן

אהבת ישראל

זאת או זאת?

חודשים התלבט יגאל מוסנזון: זאת או זאת. הוא התכוון להתחתן בפעם הרביעית, אבל הוא לא יכול היה להחליט אם לעשות את זה, עם ברכה, המורה מחיפה, או חנה, המורה מתל אביב.

יגאל מוסנזון עם ברכה

13, בבניין חדיש הקרוי "בית המנדרינים", בדירה המרוהטת בסעם רב. ניירורק זה לא תל אביב, ולנסיעה כל כך ארוכה אי אפשר להתייחס באותה קלות דעת בה מתייחסים לנסיעה בת שעה ורבע, ולכן החליט יגאל מוסנזון באופן סופי לנסוע לניירורק ולהתחתן עם ברכה, המורה מחיפה.

הוא הגיע לניירורק, הכין מיספר תוכניות סלויזיה על פי ספריו המפורסמים חסמבה. וביום הרביעי הוא עומד להגיע ארצה. הוא שלח לחנה מניירורק תמונה של עצמו, עם זקן ומראה מעורר כבוד, והוא ביקש ממנה לחכות לו בסובלנות ובסבלנות.

סוף הדרך

הבעל המעודד בתאונת דרכים. היא חזרה לדירתה ולעבודה, התגברה במשך חודשים ארוכים על האסון ושבה לשאת בעול.

לפני שנתיים היא הכירה את האמרגן אשר חבקיין. הם התידדו, ולאחר כמה חודשי היכרות עברו לגור בדירה משותפת. ההורים של רינה, שהם ממוצא ספרדי ומי סורתי, הקימו קול זעקה. הם סירבו להרשות לה לגור עם גבר בדירה אחת. הם איימו עליה. דרשו ממנה, הציקו לה. אבל רינה לא ויתרה, המשפחה החרימה אותה, והיא המשיכה לגור עם האמרגן הידוע בדירה משותפת.

ביום השלישי שעבר בא הקץ לסיבולותיה. החתונה של הגברת והאדון חבקיין נערכה ברכנות בנוכחות הוריה של רינה ובנוכחות כל אחיה ואחיותיה. הכלה היתה מזהירה ויפה, בבית סוהר, והשתולל להחזיר למוטב את הארץ, בעזרת שני הכרטיסים שניתנו לכלה מחברת אל עג, בדרכו לירח דבש אנגלי.

אין בעיות

תמר גרבוש נחלצה מידיו של בעלה דני בירק, ונפלה ישר לרועותיו של קצין המשטרה לשעבר, דני חולון.

דני הוא גבר בלונדי שמנמן וחביב, עם עבר עשיר מאוד. בימי נעוריו הוא היה אחראי על מיפול המוסר במשטרת תל אביב, הוא תפס זונות, הושיב סרסורים בבית סוהר, והשתולל להחזיר למוטב את העבריינים ולהרים את העולם התחתון. אחר כך הוא לקח חופשה מהמשטרה והתחיל לעבוד בצידו השני של העולם הרחב הזה, כמנהל מועדון עברה. במשך כל הזמן הזה הוא קיים אשה ושני ילדים, ועד היום הוא עדיין מקיים אותה, משום שאשתו, למרות שנפרד ממנה, מסרבת לתת לו גט.

בינתיים הוא מסתובב עם תמר גרבוש, מאושר וחסר דאגות.

חיה של רינה ברייטמן מעולם לא היו קלים. היא גולדה למשפחה בת תשעה ילדים, היא גדלה ללא פינוק ולמדה לא לדרוש הרבה, להסתפק במועט, לוותר על מה שיש לה, ולהסתדר בלי מה שאין לה.

לאחר שסיימה את הצבא נסעה לאירופה. חיתה שם שבעה חודשים, בתנאים לא קלים ביותר, אך למדה להכיר את העולם, וחזרה ארצה יותר משכילה, יותר מבוגרת ממה שהיתה קודם.

העולם מצא חן בעיניה. היא עברה קורס דיאלוג, והחלה מטיילת בו בין הסיסות. היא קיבלה משכורת שמנה, והחלה מסתדרת בי חיים.

ואז היא הכירה את אהוב ליבה. זה היה לפני ארבע שנים. הם החליטו להתחתן, הכל תוכנן והוכן, וחודש לפני הנישואין נהרג

המבוקש המבקש

הוא מבקש מכולן לחכות לו. אין לו הרבה זמן. אבל הוא מוכן להקדיש לכן ארבעה ימים, ובכללם יום העצמאות, ערבו ומוצאי. אחר כך הוא מוכרח לי מהר ולברוח. העולם מחכה לו בכליון עיניים.

כן, זה מה שיוזם פולני מבקש למסור לכן. הוא מבוקש מאוד בכל העולם. הוא ממש לא מסתדר עם כל הבקשות. הוא יוכל לספר לכן על כך כשהוא יבוא מלונדון, אם יספיקו לו ארבעת הימים.

כן, שהוא לא ישכח, יש לו רולס-רויס, צבע בורדו, היחיד חמצוי בידי איזשהו ישראלי. ברולס-רויס '68 שלו יש מערכת סטראופונית וטלפון. הוא נוסע מדי שנה לסקי בשווייץ. הוא שר תפ בחרבה באנקים.

נו טוב, הוא כבר יספר לכן על כל זה, אז תחכו.

חיה של המיליונרית היפה, אירית זרמון, נהרסו. ביום השישי היא תחזור ארצה. לבה, ללא בעל. ללא ידיים. ללא חברים. ללא אוהבים.

את כל זה היא הצליחה לעשות במו ידה, במשך השנה האחרונה בה עמדה להתחתן עם ידידה המרוקאית, המתגורר בשווייץ.

בהתחלה היא ניתקה קשרים בעדינות ובחן. היא היתה קובעת פגישות עם מחזיק, ולא באה אליהן. היא היתה קובעת עם ידיד אחד ויוצאת עם ידיד שני. היא היתה יוצאת עם ידיד שני ועוזבת אותו לאנחות והולכת לה עם ידיד שלישי, וכן הלאה וכן הלאה.

ואז בא ידידה המרוקאית לבקר אותה. היא נעלמה לגמרי מהאופק הישראלי. היא בילתה עם ידידה במקומות מרוחקים ובלתי מאוכלסים, ובאחת המסיבות הנדירות אליהן הופיעה, הסבירה בעדינות רבה לאחת מי חברותיה: "את מבינה, החבר שלי לא אוהב ישראלים, אז אני לא יכולה להביא אותו אליכם."

ואז היא נסעה לחוץ לארץ ומיד שלחה מכתב ארצה: "נורא מאושרת. עומדת להתחתן ביוני."

זמורה לא הגיעה שום ידיעה — ואז בא שוב מכתב: "מאושרת מאוד, עומדת להתחתן באוגוסט."

שוב שקט ושבו מכתב: "הכל בסדר. מתחתנים באוקטובר."

בסוף הם החליטו להפסיק לדחות את העניין ופשוט ביטלו את החתונה. אירית מגיעה ארצה, והיא עומדת להתחיל לאהוב מחדש את הישראלים.

שביר, ועקום. הוא שכח את מי הוא בא לברך, וממי הוא התפעל בתור אמן אדם וגבר, והיפנה את כל תשומת ליבו הרחב לזוג העיניים שעמד מולו.

לא לקח לו הרבה זמן לכרר את מה שידע מראש, והוא שהעניינים שממולו שייכות לטחיגי בכבודה ובעצמה. תוך כדי שיחה קצרה ולבבית הוא הצליח להביא לידיעתה מי הוא ומה הוא דעתו עליה, על העיניים שלה, ובכלל, מה דעתו על הכל.

את אותו ערב הם כבר בילו יחד. הם רקדו, הם שוחחו, וכתוצאה מזה הוא יכול להעיר: "היא כל כך שברירית, כששוקקת איתה פחדתי ממש להחזיק אותה בידיים שלי."

למחרת הוא הזמין אותה לאכול ארוחת צהריים, והיא נעתרה להזמנה. הם אכלו ושבעו, וכתוצאה מזה הוא טוען: "קיבלתי שוק, כשראיתי איזה כמויות אוכל היא מניסה לתוכה. בעיקר אוכל איטלקי מדי מין. היא אוכלת יותר ממני."

ומה עושים שני אנשים המוצאים חן זה בעיני זה, לאחר שהם אכלו, ולאחר שהם רקדו, ולאחר שהם שוחחו? הם הולכים לרכב על סוסים. כן, הם הלכו לרכב על סוסים. דני בן אב מסכם גם את זה באמרו: "הבחורה הזאת אוהבת נורא לרכב על סוסים."

נו, ואחרי כל זה הוא לקח אותה לארוחת אינטימית, ולאור הנרות והמוסיקה החרישית הוא אמר לה: "את נורא מוצאת חן בעיני, טחיגי. אני שואל את עצמי אם היית מסכימה, אילו ביקשתי ממך, לבוא להופיע במספר תצוגות אופנה אצלנו בארץ, בישראל."

היא הסכימה. הם נפרדו. הוא צילצל אליה עוד מהדרך, משווייץ ומגרמניה. כדי לספר לה שהוא מתכנן, למענה, שש תצוגות אופנה בארץ, והוא יודיע לה על התאריך והשבו. הוא הגיע ארצה מלא תחיות וזכרונות, ואפילו הוכחה יש לו.

ההוכחה היא תמונה של טחיגי ומאחריה כתוב: "דני היקר, זוהי מתנה קטנה לזכר מספר ימים נעימים." על החתום: טחיגי. וכתוצאה מכל זה הוא מביע את חושי הדעת הסופית שלו עליה: "היא ילדה קטנה, שמתחילה להיות אשה."

מסתבר פיתאום שכל מה שהיא רצתה תמיד, עוד מתחילת הקריירה שלה, הדבר שהיא חלמה עליו ללא הרף עוד מילדותה, עוד בזמן שערכה את הניתוח הפלאסטי הראשון שלה, היה ילד. תינוק קטן. בן. פרייבטן.

המדובר כמובן בזיווג רודן, והדבר רים, שיכולים היו לא להתגלות לעולם, התגלו רק במקרה משום שעכשיו, במלאות לה למעלה משלושים וארבע שנים, היא נמצאת בחודש החמישי ליריונה.

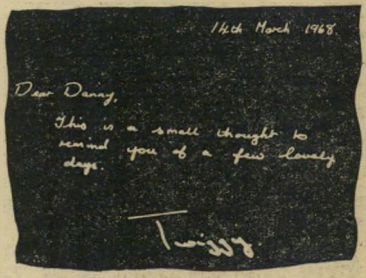
למען האופנה

לא תאמינו, אבל טוויגי, דוגמנית הצמרת של העולם, מאוהבת בישראל — למען הדיק, בישראל — וכדי לדיק עוד יותר, בישראל דני בן אב. איך קרה הדבר הזה? כמו שבדרך כלל קורים דברים כאלה.

זה היה במסיבת העליית שערכה הזמרת לולו, זאת השרה את לאדוני באהבה, במועדון הלילה האסקלונסי של לונדון, הנקרא סיחת העיר.

האמרגן דני בן אב שמע את שירתה של לולו, התפעל בתור אמרגן, בתור אדם, ובתור סתם גבר, וניגש לברכה מאחרי הקלעים.

היו שם כמה אנשים, אבל הוא לא ראה אותם. הוא ראה רק זוג עיניים כחולות ענקיות, מבט תמים ותמה, וגוף דיק, ענקיות.

ההקדשה

טוויגי